

РОЗДІЛ I

ФІОНА

Флорида, 2017 рік

Я прокинулась від телефонного дзвінка. Мабуть, на той час перебувала у фазі швидкого сну, тому що чула телефонний дзвінок, але вважала це лише частиною сну, тож спочатку проігнорувала його. Лише після четвертого дзвінка я нарешті розплющила очі.

Перевернувшись на бік, я протягнула руку до тумбочки, взяла у руки телефон та натиснула на «Прийняти виклик».

— Алло?

— *Buongiorno**. Мені потрібна Фіона Белл. Це правильний номер? — відповіла жінка з яскравим італійським акцентом.

Мружачись від світанкового світла, я сіла, спершись на лікоть, і глянула на годинник. Ще навіть не було сьомої ранку.

— Так. Це Фіона.

— *Ah, bene***, — відповіла жінка. — Мене звуть Серена Моретті, і я телефоную з Флоренції, з Італії.

* Доброго ранку (з італ.). — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

** Ах, добре (з італ.).

У мене є новини для вас, Фіоно, але боюсь, що вони невтішні.

Притулившись до спинки ліжка, я притиснула долоню до чола і заплющила очі. Якщо ця жінка телефонує з Італії, то це може означати лише одне. Вона телефонує щодо мого батька. Мого справжнього батька. Того, якого я ніколи не бачила.

— Що сталося? — запитала я, все ще не прокинувшись і намагаючись пробудити свою затуманену свідомість.

На іншому кінці лінії зависла довга пауза.

— Я дуже перепрошую. Лише зараз зрозуміла, котра у вас година. Здається, прорахувалась з різницею в часі. Я вас розбудила?

Важкі краплі дощу били у вікна мого будинку у західній Флориді, а пальмове листя раз за разом лякало по склу.

— Так, але нічого страшного. Мені все одно вже потрібно вставати. То в чому справа?

Жінка прокашлялась.

— Мені дуже шкода повідомляти вам це, але ваш батько, Ентон Кларк, помер минулої ночі.

Її слова застрягли в моєму вусі, я ніяк не могла їх усвідомити, не могла зрозуміти, що на них відповідати.

— Мені дуже шкода, — сказала жінка, говорячи так, ніби це був загальновідомий факт, наче всі знали, що незнайомиць, який жив в Італії, був моїм біологічним батьком, хоча насправді цього ніхто і не знав. Принаймні ніхто по цей бік Атлантики. В Північній Америці не було жодної душі, яка знала б, як все було насправді. Навіть мій тато. Таємниця мого справжнього походження була прощальним подарунком моєї матері за декілька годин до її смерті від аневризми

головного мозку, і здається, що я так і не пробачила її за це.

Я сіла грішки прямише і почала шукати в голові підходящу відповідь. Я хотіла віднайти й сказати правильні слова, однак це було нелегким завданням, оскільки емоції навколо мене кружляли неначе торнадо. Звісно, це жахливо, коли хтось помирає, я почувалась погано через це, але ця людина була для мене абсолютно незнайомою. Я не знала про нього нічого, окрім того, що він запліднив мою матір, коли вони разом провели жахливе і трагічне літо в Тоскані тридцять один рік тому.

Я зеленого поняття не мала, що відбулось між моєю мамою і тим чоловіком, адже мама була під сильним медикаментозним впливом і не могла — або, можливо, не хотіла — занурюватися в подробиці, коли скинула на мене такий тягар у вигляді цієї правди. Вона була близька до смерті й, мабуть, знала про це.

— Навіть не думай розповісти про це своєму батьку, — сказала вона. — Він думає, що ти його рідна донька, і ця правда може вбити його.

Ось так все і було. Мама не розповіла мені нічого про мого справжнього батька, окрім його імені та національності, а коли мені виповнилось вісімнадцять, вона змусила мене дати обітницю мовчання і запевнила: якщо коли-небудь почну ставити запитання про обставини мого зачаття або проговорююсь про це, то лише я буду відповідальною за смерть свого батька.

Останні дванадцять років я зберігала її таємницю, тому що вірила, що правда дійсно вб'є мого батька. Я й досі вірю в це, тому що з його проблемами зі здоров'ям кожен день був для нього як викликом, так і благословенням. Саме тому я глибоко поховала мамину таємницю в найтемніших закутках моєї

свідомості. Я змусила себе забути усе, що вона мені розповіла. Я вичистила цю інформацію з мого розуму. Я вдавала, що це все неправда, що це лише частина нічних жахів.

Але зараз мені телефонує жінка з Італії, й вона все знає.

— Мені шкода це чути, — сказала я. — Що трапилось?

— У нього стався раптовий серцевий напад, — пояснила вона. — Він помер ще до приїзду швидкої, вони нічого не могли вдіяти. Сподіваюсь, вам буде трохи легше від того, що він пішов на той світ швидко. Він був у власному будинку, не на самоті.

— Зрозуміло, — сказала я попри ком у горлі.

Власний будинок. Від цього він раптом став для мене таким реальним — справжньою фізичною людиною, яка існувала все моє життя, але тепер його не стало. Ось так просто. Його більше не було на цій планеті. Його опустять глибоко в землю. Поховають. І не лише образно в моїй свідомості. Я ніколи його не побачу.

— Ну... Це боже благословення. Принаймні він не мучився.

Запанувало незручне мовчання, і мені стало соромно за те, що я не відчуваю жодного скорботи. Але хіба я могла щось з цим вдіяти? Все, що я відчувала, — це лише розгубленість і дещо нездорову допитливість, бо мені було цікаво, чи справді вже було запізно, щоб його побачити. Я навіть не знала, яку він мав зовнішність. Чи будуть організовувати поминки?

І тут мене осяяло — мій справжній батько знав про моє існування і вважав мене досить важливою людиною, яку потрібно поінформувати у разі його смерті. Я завжди вважала, що мама тримала це все в таємниці й від нього також.

— Я перепрошую, — сказала я, відчайдушно намагаючись заповнити тишу. — Яке відношення ви маєте до мого... — Я ледве змогла вимовити це слово. — Звідки ви знаєте мого батька?

— Вибачте ще раз, — сказала вона. — Я повинна була все пояснити. Я працюю в юридичній компанії Donatello and Costa. Ми були юридичною командою вашого батька в Італії, саме тому я вам і телефоную.

Я сіла, випроставшись навпроти подушок, почувавшись більш бадьорою.

— Ваш батько назвав вас спадкоємицею у своєму заповіті, — пояснила вона. — І нам потрібно, щоб ви підписали певні папери.

— Зачекайте секундочку... Він що? — моє серце неначе провалилося.

— Похорон у понеділок, а у вівторок відбудеться офіційне зачитування заповіту в присутності членів родини. Я розумію, що занадто мало часу залишилось, але, Фіоно, чи не могли б ви прилетіти?

Я раптом відчула приплив жару до всіх моїх кінцівок від перспективи подорожі до Європи наодинці, щоб зустрітись з сім'єю чоловіка, якого я ніколи не бажала — чи не очікувала — знати. Що б він там мені не залишив, я не хотіла цього, адже цей чоловік був причиною дискомфорту та відчуття сорому в моєї матері в день її смерті. Я побачила це, коли вона розповіла мені правду. Перебуваючи на смертному одрі, вона ледве могла про це говорити. Те, що сталося між ними, не було для неї приємним спогадом.

Крім того, як я поясню це татові? Люблячому батьку, який виростив мене? Я не змогла б зізнатись у брехні, що тривала понад десять років. Якби він дізнався, що я йому не рідна і що приховувала від нього